

man forpligtede sig til at gaa videre i Korpset og forblive der et vist Antal Aar. Jeg bemærker kun dette for at antyde, at der kunde tænkes Midler til at forbedre Tilgangen, men jeg fastholder, at Vanskelighed ved at faa Numrene besatte ikke be- rettigger til at besætte dem ad anden Vej, end Loven foreskriver, og at derfor ogsaa de skete Forsættelser ere i Strid med Lovens § 4 og dens Forudsætninger. Hvad derimod angaar den anden Forudsætning, vor Forespørgsel hvilede paa, nemlig, at der skulde være sket Forfremmelser i Strid med Loven og dens Forudsætninger, maa jeg erkende, at efter de Oplysninger, den højtærede Krigsminister nu har givet, tør jeg ikke paastaa, at dette har været Tilfældet.

Berntsen: Ja, under denne Diskussion faar man Indtryk af, at Krigsbestyrelsen har, saa vidt det har staaet i dens Magt, søgt at bevare et formelt Skin af Berettigelse til at gøre, hvad der er gjort. Men jeg tror alligevel ikke, at de Skridt, der ere gjorte, reelt kunne forsvares. Naar man vil bedømme hele dette Forhold, tror jeg, man gør klogt i at se, hvorledes § 4 i Loven af 22de Marts 1897 er affattet; den lyder jo saaledes: »Der tildeles Forplejningskorpset aarlig 72 til dets Tjeneste egnede Rekrutter; dels frivillige af Aarets hele Udskrivning; dels værnepligtige, som udtages blandt de til Militærarbejde udskrevne, dels, naar ikke det fornødne Antal herved naas, andre værnepligtige, udskrevne til den egentlige Krigstjeneste.« Saaledes som denne Paragraf er affattet, er Meningen jo kun den, at hele det Apparat, der staar til Raadighed for Forplejningskorpset, er de 72 Rekrutter, der hvert Aar udskrives af det værnepligtige Mandskab; og det er ud af disse 72 Rekrutter, at Forplejningskorpset skal have sine Befalingsmænd. Men Forholdet er jo dette, at den højtærede Krigsminister ikke nøjes med disse 72 Rekrutter; der hvert Aar af det værnepligtige Mandskab tildeles Korpset. Men Ministeren har Rekrutter fra en anden Verden, Folk, som ikke ere værnepligtige, som have aftjent deres Værnepligt. Deri ligger Fejlen. Forholdet er jo ganske simpelt det, at Forplejningskorpset har meget let Adgang til at faa de 72 Rekrutter; thi der er mange, endogsaa fine Folks Børn,

der sætte Pris paa at komme til Forplejningskorpset, da det skal være et ret let Korps at aftjene sin Værnepligt i. Men Ulykken er, at de ikke ville blive der som faste Befalingsmænd. Dette Forhold vare vi imidlertid slet ikke ukendte med, da vi behandlede Loven i 1896—97. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgekreds (Wagner) gjorde gentagne Gange opmærksom paa, at der var et Hul i denne Lovbestemmelse; som kunde have farlige Følger for Fremtiden, og han tilraadte derfor, at man skulde træffe andre Forholdsregler, hvorved man tvang dem til i alt Fald nogen Tid at være faste Befalingsmænd i Forplejningskorpset; men det gik hverken den daværende Minister eller Udvalget ind paa. Baade Ministeren og Udvalget vare enige om Affattelsen af § 4, saaledes som dens Bogstav lyder; og saaledes som Aanden og Meningen i den er, og jeg kan i den Henseende fuldstændig slutte mig til det ærede Medlem, der i Dag er Ordfører for Forespørgerne, og som den Gang ogsaa var Ordfører for Udvalget. Det, den højtærede Minister gør, er, at han, naar han ikke kan faa det fornødne Antal faste Befalingsmænd af de 72 Rekrutter, som der er ifølge § 4, degraderer Underofficerer fra andre Vaaben og lader dem gaa over i Forplejningskorpset som menige, for at de saa senere skulde rykke op til Befalingsmænd. Men det er min Overbevisning, at dersom vi havde vidst, at noget saadant vilde finde Sted, havde vi taget vore Forholdsregler, den Gang vi affattede Lovforslaget, saaledes som det blev ophøjet til Lov ved Lov af 22de Marts 1897 § 4.

Krigsministeren (Tuxen), Da der nu et Par Gange er nævnt den forrige Krigsministers Holdning som Støtte, vil jeg atter minde om, at den daværende Minister havde den Opfattelse, at hvad der nu er gjort, lovlig kunde gøres, idet det er ham, der er begyndt paa denne Maade. Jeg maa ligeledes over for den sidste ærede Tale fastholde, at Krigsbestyrelsen ifølge Hærloven har Ret til at forsætte Underbefalingsmænd og menige fra andre Vaabenarter til Forplejningskorpset, forudsat at Betingelserne i § 5 ere til Stede. Men hvad jeg egentlig kunde ønske at udtale; er, at det vilde være meget strengt mod Forplejningskorpset, om